

Никой друг не се обажда в глжхналата градина и в тишината на сенките:—нито притихналите чемшири, нито старите кипариси, нито изплашения бял лебед, който за пръв път и последен, там некъде в езерото, край шадравана, извиква своята жаяна песен като прокобен знак и млжква за винаги — никой друг глас не звучи, а това е горестния поплак и болен вик на дълго страдала и дълго мжждукала в самота кротка душа, която изплаква своята накипаля горчива болка в тжжна песен.

„Ти пак си дошла!“.. е песен, напълно художествена и издържана и в техника и в съдържание. Образът поетичен и така майсторски доловен на „бездомната кукувица“, която „пак е дошла из нашите гори и гласът и пак се раздава, чужд на хубостите в майските зари“, е олицетворение и символ на злата и тжжна орисия — самотата, която неумолимо дебне и преследва на всякъде и нейния спомен гнети:

Без да те очаквам, без да те желая
вечно ти да кукаш в пролетта
кат дух вещател, който безпир тича
от клон на клон, за да ни предрича
горест и неволи, мрак и самота.

Някога в своето минало детство, Карановски често е бил весел гост на хълмове и поляни и, тогава пак наблизко, в китните гори е чувал зловещия глас на тая птица, ала смжтно е разбирал какво значи тоя равнодушен вик тогава. Уви, сега бездомната птица и нейния глас му са така познати.

Но сега той в мене вечен спомен буди
виджр кат утро, светжл кат звезда: —
за оназ, с която мжлком се простихме,
тихо сжлзите си бликнали открихме
и в мрака се изгуби нейната следа.

Останал е самин, както тая самотна бездомна птица, осжден да жжзне в своята горка самота: —защото, като малка вечерна звезда, някога неговата задушевна приятелка е била изгряла на неговия небосклон и, после се е откжснала от там и изгубила в мрака, като е оставела една дълбока рязка, при чийто спомен така боли в сжрцето . . .

Ти пак закукува, моя кукувицо!
Ясно аз си спомням тжжното прости —
онова, което вече се не връща . . .
И кат в родни с бурени обрасла кжща
моето сжрдце те слуша и мжлчи.